

Doctrine de bază

Doctrinile de bază trebuie să fie accentuate atât în clasele de seminar, cât și în cele de institut. Rolul învățătorilor este de a-i ajuta pe cursanți să identifice, să înțeleagă, să creadă, să explice și să pună în practică aceste doctrine ale Evangheliei. În acest mod, îi vor ajuta pe cursanți să-și întărească mărturiile și să-și mărească aprecierea față de Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos. Studiul acestor doctrine îi va ajuta, de asemenea, pe cursanți să fie mai bine pregătiți pentru a preda altora aceste adevăruri importante.

Majoritatea celor 100 de pasaje ce conțin scriptură de bază selectate de conducătorii Seminariilor și Institutelor de religie au fost alese pentru a-i ajuta pe cursanți să înțeleagă doctrinele de bază. Cea mai mare parte a referințelor din scripturi enumerate în acest document se referă la pasaje cu scripturi de bază. Au fost incluse pentru a arăta modul în care se raportează la doctrinele de bază.

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

1. Dumnezeu

În Dumnezeire, există trei personaje distincte: Dumnezeu, Tatăl Etern; Fiul Său, Isus Hristos și Duhul Sfânt (vezi Joseph Smith – Istorie 1:15–20). Tatăl și Fiul au trupuri tangibile din carne și oase, iar Duhul Sfânt este un personaj de spirit (vezi D&L 130:22–23). Ei sunt uniți în scop și doctrină. Ei sunt perfect uniți în realizarea planului divin al salvării întocmit de Tatăl Ceresc.

Dumnezeu Tatăl

Dumnezeu Tatăl este Conducătorul Suprem al universului. Este Tatăl spiritelor noastre (vezi Evrei 12:9). Este perfect, deține toată puterea și cunoaște toate lucrurile. Este, de asemenea, un Dumnezeu al milei, bunătații și carității perfecte.

Isus Hristos

Isus Hristos este Primul Născut, în spirit, al Tatălui și Singurul Fiu Născut, în trup, al Tatălui. El este Iehova din Vechiul Testament și Mesia din Noul Testament.

Isus Hristos a trăit o viață fără de păcat și a împlinit ispășirea perfectă pentru păcatele întregii omeniri (vezi Alma 7:11–13). Viața Sa constituie exemplul perfect privind modul în care ar trebui să trăiască întreaga omenire (vezi Ioan 14:6; 3 Nefi 12:48). El a fost prima persoană de pe acest pământ care a înviat (vezi 1 Corinteni 15:20–22). El va veni din nou cu putere și în slavă și va domni pe pământ în timpul Mileniului.

Toate rugăciunile, binecuvântările și rânduielile preoției trebuie să fie rostite, oferite și împlinite în numele lui Isus Hristos (vezi 3 Nefi 18:15, 20–21).

Scripturi suplimentare: Helaman 5:12; D&L 19:23; D&L 76:22–24

Duhul Sfânt

Duhul Sfânt este al treilea membru al Dumnezeirii. El este un personaj de spirit care nu are trup din carne și oase. El este numit, adesea, Spiritul, Spiritul Sfânt, Spiritul lui Dumnezeu, Spiritul Domnului și Mângâietorul.

Duhul Sfânt depune mărturie despre Tatăl și despre Fiul, revelează adevărul tuturor lucrurilor și îi sfințește pe cei care se pocăiesc și sunt botezați (vezi Moroni 10:4–5).

Scripturi suplimentare: Galateni 5:22–23; D&L 8:2–3

2. Planul salvării

În existența premuritoare, Tatăl Ceresc a prezentat un plan care să ne permită să devenim ca El și să dobândim nemurirea și viața veșnică (vezi Moise 1:39). Scripturile

numesc acest plan planul salvării, marele plan al fericirii, planul mântuirii și planul milei.

Planul salvării cuprinde crearea, căderea, ispășirea lui Isus Hristos și toate legile, rânduielile și doctrinele Evangheliei. Libertatea de a alege – abilitatea de a alege și a acționa pentru noi înșine – este, de asemenea, esențială în planul Tatălui Ceresc (vezi 2 Nefi 2:27). Datorită acestui plan, noi putem deveni perfecți prin intermediul ispășirii, putem primi plenitudinea bucuriei și putem trăi pentru totdeauna în prezența lui Dumnezeu (vezi 3 Nefi 12:48). Relațiile noastre de familie pot dura de-a lungul eternităților.

Scripturi suplimentare: Ioan 17:3; D&L 58:27

Viața premuritoare

Înainte de a ne naște pe pământ, am trăit în prezența Tatălui nostru Ceresc în calitate de copii ai Săi de spirit (vezi Avraam 3:22–23). În această existență premuritoare, am participat la un consiliu alături de ceilalți copii de spirit ai Tatălui Ceresc. În timpul aceluși consiliu, Tatăl Ceresc a prezentat planul Său, iar Isus Hristos, în starea Sa premuritoare, a făcut legământ să fie Salvatorul.

Am folosit libertatea de a alege pentru a urma planul Tatălui Ceresc. Ne-am pregătit să venim pe pământ, unde urma să continuăm să progresăm.

Celor care l-au urmat pe Tatăl Ceresc și pe Isus Hristos li s-a permis să vină pe pământ pentru a trăi experiența vieții muritoare și a progresa către viața veșnică. Lucifer, un alt fiu de spirit al lui Dumnezeu, s-a răzvrătit împotriva planului. El a devenit Satana, iar el și cei care l-au urmat au fost alungați din cer și li s-au refuzat privilegiile de a primi un trup fizic și a trăi experiența vieții muritoare.

Scripturi suplimentare: Ieremia 1:4–5

Crearea

Isus Hristos a creat cerurile și pământul sub îndrumarea Tatălui. Pământul nu a fost creat din nimic; a fost organizat din materia existentă. Isus Hristos a creat lumi fără număr (vezi D&L 76:22–24).

Crearea pământului a fost o parte esențială a planului lui Dumnezeu. Prin ea ne-a fost pus la dispoziție un loc unde putem să dobândim un trup fizic, să fim testați și încercați și să ne dezvoltăm atribute divine.

Noi trebuie să folosim resursele pământului cu înțelepciune, chibzuință și recunoștință (vezi D&L 78:19).

Adam a fost primul om creat pe pământ. Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva după chipul Său. Toate ființele umane – de parte bărbătească și de parte femeiască – au fost create după chipul lui Dumnezeu (vezi Genesa 1:26–27).

Căderea

În Grădina Edenului, Dumnezeu le-a poruncit lui Adam și Evei să nu mănânce din rodul pomului cunoașterii binelui și răului; consecințele încălcării acelei porunci erau moartea spirituală și cea fizică. Moartea spirituală înseamnă separarea de Dumnezeu. Moartea fizică înseamnă separarea spiritului de trupul muritor. Pentru că Adam și Eva au încălcat porunca lui Dumnezeu, au fost alungați din prezența Sa și au devenit muritori. Încălcarea lui Adam și a Evei și schimbările rezultate pe care le-au trăit, inclusiv moartea spirituală și moartea fizică se numesc căderea.

Ca urmare a căderii, Adam și Eva și urmașii lor urmau să aibă parte de bucurie și tristețe, să cunoască binele și răul și să aibă copii (vezi 2 Nefi 2:25). Ca urmași ai lui Adam și ai Evei, noi am moștenit starea decăzută în timpul vieții muritoare. Suntem separați de prezența Domnului și supuși morții fizice. Suntem, de asemenea, puși la încercare de greutățile vieții și de ispitele dușmanului. (Vezi Mosia 3:19.)

Căderea este o parte integrantă a planului salvării întocmit de Tatăl Ceresc. Are o dublă direcție – în jos și totuși înainte. Pe lângă faptul că a adus cu sine moartea fizică și moartea spirituală, ne-a dat prilejul de a ne naște pe pământ, de a învăța și de a progresa.

Viața muritoare

Viața muritoare este o perioadă de învățare în care ne putem pregăti pentru viața eternă și în care putem dovedi că ne folosim libertatea de a alege pentru a face tot ce a poruncit Domnul. În timpul acestei vieți muritoare, trebuie să-i iubim pe alții și să le slujim (vezi Mosia 2:17; Moroni 7:45, 47–48).

În timpul vieții muritoare, spiritul nostru este unit cu trupul nostru fizic, oferindu-ne ocazii de a progresa și a ne dezvolta în moduri care nu au fost posibile în viața premuritoare. Trupurile noastre constituie o parte importantă în planul salvării și trebuie privite ca fiind un dar de la Tatăl nostru Ceresc (vezi 1 Corinteni 6:19–20).

Scripturi suplimentare: Iosua 24:15; Matei 22:36–39; 2 Nefi 28:7–9; Alma 41:10; D&L 58:27

Viața după moarte

După ce murim, spiritul nostru intră în lumea spiritelor și așteaptă învierea. Spiritele celor neprihăniți sunt primite într-o stare de fericire, care este numită paradis. Mulți dintre cei credincioși vor predica Evanghelia celor din închisoarea spiritelor.

Închisoarea spiritelor este un loc temporar din lumea cealaltă, pentru aceia care au murit fără să cunoască adevărul și pentru aceia care au fost nesupuși în viața

muritoare. Acolo, spiritele sunt învățate Evanghelia și au ocazia să se pocăiască și să accepte rânduielele necesare salvării care sunt înfăptuite pentru ele în temple (vezi 1 Petru 4:6). Cele care acceptă Evanghelia vor locui în paradis până la înviere.

Învierea este reunirea spiritului cu trupul nostru fizic din carne și oase desăvârșit (vezi Luca 24:36–39). După înviere, spiritul și trupul nu vor mai fi separate niciodată și vom fi nemuritori. Fiecare persoană născută pe pământ va fi înviațată ca urmare a faptului că Isus Hristos a biruit moartea (vezi 1 Corinteni 15:20–22). Cei neprihăniți vor fi înviați înaintea celor ticăloși și vor veni înainte la prima înviere.

Judecata finală va avea loc după înviere. Isus Hristos va judeca fiecare persoană pentru a stabili gloria eternă pe care acea persoană o va moșteni. Această judecată se va baza pe supunerea fiecărei persoane față de poruncile lui Dumnezeu (vezi Apocalipsa 20:12; Mosia 4:30).

Există trei împărății de glorie (vezi 1 Corinteni 15:40–42). Cea mai înaltă dintre cele trei împărății este împărăția celestială. Cei care sunt curajoși în mărturia despre Isus și se supun principiilor Evangheliei vor trăi în împărăția celestială în prezența lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului Său, Isus Hristos. (vezi D&L 131:1–4).

A doua dintre cele trei împărății de glorie este împărăția terestrială. Cei care vor trăi în această împărăție vor fi oamenii onorabili ai pământului, bărbați și femei, care nu au fost curajoși în mărturia lor despre Isus.

Împărăția teșțială este cea mai joasă dintre cele trei împărății de glorie. Cei care vor moșteni această împărăție vor fi cei care aleg ticăloșia în locul neprihănirii în timpul vieții muritoare. Aceste persoane își vor primi gloria după ce vor fi mântuite din închisoarea spiritelor.

Scripturi suplimentare: Ioan 17:3

3. Ispășirea lui Isus Hristos

A ispăși înseamnă a suferi pedeapsa pentru păcat, îndepărtând prin aceasta efectele păcatului de păcătosul care se pocăiește și permițându-i să se împace cu Dumnezeu. Isus Hristos a fost singurul capabil să înfăptuiască o ispășire perfectă pentru toată omenirea. Ispășirea Sa a inclus suferința Sa în Grădina Ghetsimani pentru păcatele omenirii, vărsarea sângelui Său, suferința și moartea Sa pe cruce și învierea Sa din mormânt (vezi Luca 24:36–39; D&L 19:16–19). Salvatorul a putut să ducă la îndeplinire ispășirea pentru că El S-a păstrat liber de păcat și a avut putere asupra morții. De la mama Sa muritoare, a moștenit capacitatea de a muri. De la Tatăl Său nemuritor, a moștenit puterea de a-și lua înapoi viața.

Prin har, care este disponibil prin sacrificiul ispășitor al Salvatorului, toți oamenii vor fi înviați și vor primi nemurirea. Ispășirea lui Isus Hristos face posibil, de asemenea, ca noi să primim viață veșnică (vezi Moroni 7:41). Pentru a primi acest dar, noi trebuie să trăim conform Evangheliei lui Isus Hristos, adică să avem credință în El, să ne pocăim de păcatele noastre, să fim botezați, să primim darul Duhului Sfânt și să îndurăm cu credință până la sfârșit (vezi Ioan 3:5).

Ca parte a ispășirii Sale, Isus Hristos nu numai că a suferit pentru păcatele noastre, ci a și luat asupra Sa durerile, bolile și infirmitățile tuturor oamenilor (vezi Alma 7:11–13). El înțelege suferința noastră pentru că a trăit-o. Harul Său, sau puterea Sa sporită, ne întărește să purtăm poveri și să îndeplinim lucruri pe care nu le-am putea face prin propriile forțe (vezi Matei 11:28–30; Filipeni 4:13; Eter 12:27).

Scripturi suplimentare: Ioan 3:5; Faptele apostolilor 3:19–21

Credința în Isus Hristos

Credința este o „speranță în lucruri care nu se văd, care sunt adevărate” (Alma 32:21; vezi, de asemenea, Eter 12:6). Este un dar de la Dumnezeu.

Pentru a conduce o persoană către salvare, credința trebuie să fie axată pe Isus Hristos. Să avem credință în Isus Hristos înseamnă să ne biziim complet pe El și să avem încredere în ispășirea, puterea și dragostea Sa infinite. Înseamnă să credem învățăturile Sale și să credem că El înțelege toate lucrurile, chiar dacă noi nu le înțelegem (vezi Proverbele 3:5–6; D&L 6:36).

Fiind mai mult decât un crez pasiv, credința este exprimată prin modul în care trăim (vezi Iacov 2:17–18). Credința crește pe măsură ce ne rugăm, studiem scripturile și ne supunem poruncilor lui Dumnezeu.

Sfinții din zilele din urmă au, de asemenea, credință în Dumnezeu Tatăl, în Duhul Sfânt, în puterea preoției, precum și în alte aspecte importante ale Evangheliei restaurate. Credința ne ajută să fim vindecați fizic și spiritual și să primim tăria de a înainta, de a ne înfrunța greutățile și de a birui ispita (vezi 2 Nefi 31:19–20). Domnul va înfăptui miracole mari în viețile noastre în acord cu credința noastră.

Prin credință în Isus Hristos, o persoană poate obține iertarea păcatelor și, în cele din urmă, va putea trăi în prezența lui Dumnezeu.

Scripturi suplimentare: Matei 11:28–30

Pocăința

Pocăința este o schimbare ce are loc în mintea și inima noastră și care ne oferă o nouă înțelegere cu privire la Dumnezeu, la noi înșine și în ceea ce privește lumea. Include respingerea păcatului și întoarcerea la Dumnezeu pentru a primi iertare. Este motivată de dragostea față de Dumnezeu și de dorința sinceră de a ne supune poruncilor Sale.

Păcatele noastre ne fac necurați – nedemni de a ne întoarce și de a trăi în prezența Tatălui nostru Ceresc. Prin ispășirea lui Isus Hristos, Tatăl nostru din Cer ne-a oferit singura cale prin care putem fi iertați de păcatele noastre (vezi Isaia 1:18).

Pocăința include, de asemenea, sentimentul de tristețe pentru comiterea păcatului, mărturisirea în fața Tatălui Ceresc și a altora dacă este necesar, renunțarea la păcat, căutarea de a îndrepta, pe cât de mult posibil, răul făcut din cauza păcatelor respective și trăirea unei vieți de supunere față de poruncile lui Dumnezeu (vezi D&L 58:42–43).

Scripturi suplimentare: Isaia 53:3–5; Ioan 14:6; 2 Nefi 25:23, 26; D&L 18:10–11; D&L 19:23; D&L 76:40–41

4. Dispensația, apostazia și restaurarea

Dispensația

O dispensație este o perioadă de timp în care Domnul revelează doctrinele și rânduielile Sale și preoția Sa. Este o perioadă de timp în care Domnul are cel puțin un slujitor autorizat pe pământ care deține preoția sfântă și care are însărcinarea divină de a propovădui Evanghelia și de a administra rânduielile ei. Astăzi, trăim în ultima dispensație – dispensația plenitudinii timpurilor, care a început în momentul în care lui Joseph Smith i-a fost revelată Evanghelia.

Dispensațiile anterioare au fost asociate cu Adam, Enoh, Noe, Avraam, Moise și Isus Hristos. Pe lângă acestea, au mai fost și alte dispensații, inclusiv cele în care au trăit nefiții și iaređiții. Planul salvării și Evanghelia lui Isus Hristos au fost revelate și propovăduite în fiecare dispensație.

Apostazia

Când oamenii se îndepărtează de principiile Evangheliei și nu dețin cheile preoției, sunt în starea de apostazie.

Perioade de apostazie generală au existat de-a lungul istoriei lumii. Un exemplu este marea apostazie, care a avut loc după ce Salvatorul a întemeiat Biserica Sa (vezi 2 Tesaloniceni 2:1–3). După moartea apostolilor Salvatorului, principiile Evangheliei au fost modificate și au fost făcute schimbări neautorizate în organizarea Bisericii și în rânduielile preoției. Din cauza acestei ticăloșii foarte răspândite, Domnul a retras autoritatea și cheile preoției de pe pământ.

În timpul mării apostazii, oamenii au fost lipsiți de îndrumarea divină primită prin intermediul profeților în viață. Au fost întemeiate multe biserici, dar ele nu au avut autoritatea de a conferi darul Duhului Sfânt sau de a înfăptui alte rânduieli ale preoției. Părți ale scripturilor sfinte au fost modificate sau pierdute și oamenii nu au mai avut o înțelegere corespunzătoare despre Dumnezeu.

Această apostazie a durat până când Tatăl Ceresc și Fiul Său Preaiubit i S-au arătat lui Joseph Smith și au început restaurarea plenitudinii Evangheliei.

Restaurarea

Restaurarea este restabilirea de către Dumnezeu a adevărilor și rânduielilor Evangheliei Sale printre copiii Săi de pe pământ (vezi Faptele apostolilor 3:19–21).

Prăgătind restaurarea, Domnul i-a inspirat pe câțiva bărbați nobili în perioada numită Reforma. Ei au încercat să readucă doctrina, practicile și organizarea religiei la modul în care le stabilise Salvatorul. Dar nu au avut preoția și nici plenitudinea Evangheliei.

Restaurarea a început în anul 1820, când Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos, i S-au arătat lui Joseph Smith ca răspuns la rugăciunea lui (vezi Joseph Smith – Istorie 1:15–20). Unele dintre evenimentele marcante ale restaurării au fost traducerea Cărții lui Mormon, restaurarea Preoției aaronice și a Preoției lui Melhisedec și organizarea Bisericii la data de 6 aprilie 1830.

Preoția aaronică le-a fost restaurată lui Joseph Smith și Oliver Cowdery de către Ioan Botezătorul în ziua de 15 mai 1829. Preoția lui Melhisedec și cheile împărăției au fost, de asemenea, restaurate în anul 1829, când apostolii Petru, Iacov și Ioan le-au conferit lui Joseph Smith și Oliver Cowdery.

Plenitudinea Evangheliei a fost restaurată și Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este „singura Biserică adevărată și vie de pe toată fața pământului” (D&L 1:30). Biserica va umple, în cele din urmă, întregul pământ și va dăinui veșnic.

Scripturi suplimentare: Isaia 29:13–14; Ezechiel 37:15–17; Efeseni 4:11–14; Iacov 1:5–6

5. Profeții și revelația

Un profet este un om care este chemat de Dumnezeu pentru a vorbi în numele Său (vezi Amos 3:7). Profeții mărturisesc despre Isus Hristos și propovăduiesc Evanghelia Sa. Ei fac cunoscută voia lui Dumnezeu și caracterul Său adevărat. Ei condamnă păcatul și avertizează asupra consecințelor lui. Uneori, ei profetesc evenimente viitoare (vezi D&L 1:37–38). Multe dintre învățăturile profeților se găsesc în scripturi. Studiind cuvintele profeților, putem învăța adevărul și primi îndrumare (vezi 2 Nefi 32:3).

Noi îl susținem pe președintele Bisericii ca profet, văzător și revelator și ca singura persoană de pe pământ care primește revelații pentru a îndruma întreaga Biserică. Noi îi susținem, de asemenea, pe consilierii din Prima Președinție și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori.

Revelația este comunicarea lui Dumnezeu către copiii Săi. Când Domnul revelează voia Sa pentru Biserică, El vorbește prin profetul Său. Scripturile – Biblia, Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de mare preț – conțin revelații primite prin intermediul profeților din vechime și din zilele din urmă. Președintele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este profetul lui Dumnezeu pe pământ în prezent.

Persoanele individuale pot primi revelație care să le ajute în nevoile, responsabilitățile și întrebările lor personale și care să le ajute să-și întărească mărturiile. Cele mai multe dintre revelațiile primite de către conducătorii și membrii Bisericii vin sub formă de impresii și gânduri de la Duhul Sfânt. Duhul Sfânt vorbește minților și inimilor noastre cu un glas slab, liniștit (vezi D&L 8:2–3). Revelația poate veni, de asemenea, prin viziuni, vise și vizite din partea îngerilor.

Scripturi suplimentare: Psalmii 119:105; Efeseni 4:11–14; 2 Timotei 3:15–17; Iacov 1:5–6; Moroni 10:4–5

6. Preoția și cheile preoției

Preoția este puterea și autoritatea veșnice ale lui Dumnezeu. Prin intermediul preoției, Dumnezeu a creat și guvernează cerurile și pământul. Prin intermediul acestei puteri, El îi mântuiește și îi exaltă pe copiii Săi, realizând „nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39).

Dumnezeu dă autoritatea preoției bărbaților care sunt membri demni ai Bisericii pentru ca să poată acționa în numele Său pentru salvarea copiilor Săi. Cheile preoției

sunt drepturile președinției sau puterea dată de Dumnezeu omului pentru a governa și conduce împărăția lui Dumnezeu pe pământ (vezi Matei 16:15–19). Prin intermediul acestor chei, deținătorii preoției pot fi autorizați să predice Evanghelia și să administreze rânduielile necesare salvării. Toți cei care slujesc în Biserică sunt chemați sub conducerea unui deținător al cheilor preoției. Astfel, ei sunt îndreptățiți să aibă puterea necesară pentru a sluji și a îndeplini responsabilitățile chemărilor lor.

Scripturi suplimentare: D&L 121:36, 41–42

Preoția aaronică

Preoția aaronică este, adesea, numită preoția pregătitoare. Oficiile Preoției aaronice sunt: diacon, învățător, preot și episcop. În Biserică de astăzi, membrii demni de parte bărbătească pot primi Preoția aaronică începând de la vârsta de 12 ani.

Preoția aaronică „deține cheile slujirii îngerilor, ale Evangheliei pocăinței și ale botezului” (D&L 13:1).

Preoția lui Melhisedec

Preoția lui Melhisedec este preoția mai înaltă sau mai mare și administrează lucrurile spirituale (vezi D&L 107:8). Această preoție mai mare a fost dată lui Adam și s-a aflat pe pământ de fiecare dată când Domnul a revelat Evanghelia Sa.

La început, a fost numită „Preoția Sfântă după Ordinul Fiului lui Dumnezeu” (D&L 107:3). Mai târziu, a devenit cunoscută ca Preoția lui Melhisedec, numită astfel după un mare înalt preot care a trăit în timpul profetului Avraam.

În cadrul Preoției lui Melhisedec sunt următoarele officii: vârstnic, înalt preot, patriarh, membru al Celor Șaptezeci și apostol. Președintele Preoției lui Melhisedec este președintele Bisericii.

Scripturi suplimentare: Efeseni 4:11–14

7. Rânduieli și legăminte

Rânduieli

În Biserică lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, rânduiala este o acțiune oficială și sacră care are însemnătate spirituală. Fiecare rânduială a fost concepută de Dumnezeu pentru a preda adevărurile spirituale. Rânduielile necesare salvării sunt îndeplinite prin autoritatea preoției și sub îndrumarea celor care dețin cheile preoției. Unele rânduieli sunt esențiale pentru exaltare și sunt numite rânduieli necesare salvării.

Prima rânduială a Evangheliei necesară salvării este botezul prin scufundare în apă de către o persoană care deține autoritatea corespunzătoare. Botezul este necesar pentru ca o persoană să devină membră a Bisericii și să intre în împărăția celestială (vezi Ioan 3:5).

Cuvântul *botez* este un cuvânt de etimologie greacă, însemnând „a afunda” sau „a scufunda”. Scufundarea este un simbol al sfârșitului vieții trăite în păcat a unei persoane și al renașterii la o viață spirituală, dedicată slujirii lui Dumnezeu și copiilor Săi. Este, de asemenea, un simbol al morții și al învierii.

După ce o persoană este botezată, unul sau mai mulți deținători ai Preoției lui Melhisedec își așează mâinile pe capul persoanei și o confirmă membră a Bisericii. În cadrul acestei rânduieli, numită confirmare, persoanei i se oferă darul Duhului Sfânt.

Darul Duhului Sfânt este diferit de influența Duhului Sfânt. Înainte de botez, o persoană poate simți influența Duhului Sfânt din când în când și, prin acea influență, poate primi o mărturie despre adevăr (vezi Moroni 10:4–5). După ce primește darul Duhului Sfânt, persoana respectivă are dreptul la însoțirea Sa constantă, dacă ține poruncile.

Alte rânduieli necesare salvării sunt: rânduirea la Preoția lui Melhisedec (în cazul bărbaților), înzestrarea în templu și pecetluirea căsătoriei (vezi D&L 131:1–4). Toate rânduielile preoției necesare salvării sunt însoțite de legăminte. În templu, aceste rânduieli necesare salvării pot fi, de asemenea, îndeplinite pentru și în folosul celor decedați. Rânduielile îndeplinite pentru și în folosul celor decedați devin valabile numai când persoanele decedate le acceptă în lumea spiritelor și onorează legămintele asociate acestor rânduieli.

Alte rânduieli, precum slujirea celor bolnavi și numirea și binecuvântarea copiilor sunt, de asemenea, importante dezvoltării noastre spirituale.

Scripturi suplimentare: Faptele apostolilor 2:36–38

Legăminte

Un legământ este o înțelegere sacră între Dumnezeu și om. Dumnezeu stabilește condițiile legământului și noi suntem de acord să facem ce El ne cere; apoi, Dumnezeu ne promite anumite binecuvântări pentru supunerea noastră (vezi D&L 82:10).

Toate rânduielile preoției necesare salvării sunt însoțite de legăminte. Noi facem legăminte cu Domnul la botez și reînnoim acele legăminte luând din împărtașanie. Frații care primesc Preoția lui Melhisedec acceptă jurământul și legământul preoției. Facem și alte legăminte în templu.

Scripturi suplimentare: Exodul 19:5–6; Psalmii 24:3–4; 2 Nefi 31:19–20; D&L 25:13

8. Căsătoria și familia

Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este rânduită de Dumnezeu, iar familia este esențială pentru planul salvării întocmit de El și pentru fericirea noastră. Fericirea în viața de familie poate fi obținută cel mai probabil atunci când aceasta se bazează pe învățăturile Domnului Isus Hristos.

Sacrele puteri de procreare trebuie să fie întrebuintate numai între bărbat și femeie, căsătoriți legal ca soț și soție. Părinții au datoria de a se înmulți și de a umple pământul, de a-și crește copiii cu dragoste și dreptate și de a satisface nevoile fizice și spirituale ale copiilor lor.

Soțul și soția au o responsabilitate sacră, aceea de a se iubi și de a se îngriji unul de celălalt. Tații trebuie să-și conducă familiile cu dragoste și dreptate și să satisfacă nevoile vieții. Mamele sunt în primul rând responsabile pentru îngrijirea copiilor lor. În aceste responsabilități sacre, tații și mamele sunt obligați să se ajute unul pe celălalt ca parteneri egali.

Planul divin al fericirii face posibil ca relațiile de familie să continue și după moarte. Pământul a fost creat și Evanghelia a fost revelată pentru ca familiile să poată fi întemeiate, pecetluite și exaltate pentru eternitate. (Adaptare din „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129 vezi, de asemenea, LDS.org/topics/family-proclamation.)

Scripturi suplimentare: Genesa 2:24; Psalmii 127:3; Maleahi 4:5–6; D&L 131:1–4

9. Porunci

Poruncile sunt legile și cerințele pe care Dumnezeu le stabilește pentru omenire. Noi ne arătăm dragostea față de El ținând poruncile Sale (vezi Ioan 14:15). Supunea față de porunci ne va aduce binecuvântări de la Domnul (vezi D&L 82:10).

Cele două porunci fundamentale sunt: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău... și... să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:36–39).

Cele zece porunci sunt o parte vitală a Evangheliei și sunt principii eterne necesare pentru exaltarea noastră (vezi Exodul 20:3–17). Domnul i le-a revelat lui Moise în timpurile străvechi și le-a declarat din nou în revelațiile din zilele din urmă.

Alte porunci includ faptul de a ne ruga zilnic (vezi 2 Nefi 32:8–9), de a-i învăța Evanghelia pe alții (vezi Matei 28:19–20), de a ține legea castității (vezi D&L 46:33), de a plăti zeciuiala intergral (vezi Maleahi 3:8–10), de a posti (vezi Isaia 58:6–7), de a-i ierta pe alții (vezi D&L 64:9–11), de a avea un spirit de recunoștință (vezi D&L 78:19) și de a ține Cuvântul de înțelepciune (D&L 89:18–21).

Scripturi suplimentare: Genesa 39:9; Isaia 58:13–14; 1 Nefi 3:7; Mosia 4:30; Alma 37:35; Alma 39:9; D&L 18:15–16; D&L 88:124

Pentru mai multe informații despre aceste subiecte, accesați LDS.org, Teachings, Gospel Topics; sau vedeți *Fideli credinței: referințe pentru Evanghelia* (2004).

